

Hazatalálási kísérlet

*Visszamegyek magamba,
magamba megyek haza,
mivel csak ez az igazi,
a többit nem hiszem el.*

*Megtalálom még magam,
visszatalálok haza.
Magányomra értetlenséget —
ó — mennyit fölkutattam!*

*Kivet a Város teste,
széttört az egyenes út.
Otthon az asztal, az ágy
még biztos enyém lehet.*

BEFEJEZÉS

*Hazajöttem magamhoz,
magamhoz jöttem haza,
mivel a többi nem igazi,
a többit nem hiszem el.*

86. dec. 6.

A fáradt teveborjú

*Összeomlott az arcán a ragyogás,
föltámad a fáradt teveborjú.
— Azt hiszem, hogy szerettél engem kicsit.
Most elmentél.*

*„Tudjátok, hogy micsoda nőm volt nekem?!”
(Vlagyimír Viszockij)
„Tudjátok, hogy micsoda nőm volt nekem?!”
(Takács Imre)*

*Összeomlott az arcán a ragyogás,
föltámad a fáradt teveborjú.
— Azt hiszem, hogy szerettél engem kicsit.
Most elmentél.*

Beszélgetés a vonaton

- *Önmaga szobra csupán a kiszáradt fa.*
- *Az „alkotók” műalkotást látnának benne mégis.*
- *Föltennék egy önmaga-szobra sziklára.*
- *Mivel olyat „alkotnak”, amiből milliárd létezik itt.*

- *Az apám is önmaga szobrává vált a halálával.*
- *„Alkotássá” lett ő is.*
- *Mint minden kavics, kristály és trófea.*
- *Csakhogya esendőség szépségein túl a mondás hol kezdődik?*

- *Csináljunk hangulatot?*
- *Minden érzet nem fejezhető ki szavakkal.*
- *Inkább egy kézzeléléssel . . .*
- *A töredéke.*

- *Az érzetekben birodalmak hódítatlanok . . .*
- *Körbedörömbölték csak őket a Bartókok.*
- *Legalább ők a hártját érintették!*
- *Nem a nyílvanvalókat fedezték föl.*
- *Nekifeszülni, az a munka!*
- *Akár egy nő öléből olvashatsz hozzá valamennyit.*
- *Azt hiszem, hogy nem muszáj a csillagok alá ülni.*
- *Csillagok égnék az agyadban is.*

- *Egyforma tehát az összeomlás a kicsiben és a nagyban?*
- *A képlet ugyanaz. Legföljebb más a mérték.*
- *Nekem nincs meggyőződés.*
- *Hitlernek volt.*
- *Nekem csak a kíváncsiságom működik,*
és ha megtudok valamit, megrémülök.
- *Prekonceptiód sincs tehát . . .*
- *Reszkető szívű egér vagyok egy sötét labirintban.*

Szógalaxisok vigyáznak rám

*Szóömleny szógalaxisok vigyáznak rám.
Akkor is, amikor nem észlelem.
A macskánk tudott-e vajon az ózonpajzsról?
Pedig az az ózonpajzs a mi macskánkra is vigyázott.
Még az egerekre is, akiket evett ropogtatva.
Először a velős fejüket ette,
és végül az egérfarok csavarodott a szájába.*

Tehát a szógalaxisok vigyáznak rám.
Másoknak is van eszük.
Olyan picinke vagyok, mint egy magsejt.
Csak egy petét termékenyíthetek meg:
halálom negatívumát hizlalhatom.
Vergődő gondolatostor lök előbbre —
keverve és fölélve egyben a maga tápközegét.

Ó, mire ébredtem én!
— Fölébredek — mondtam — és ráébredek.
Nem érzem a szógalaxisokat a bőrömmel,
hiszen a távolságok itt, mint a csillagközi, olyan nagyok.

NYIRFALVI KÁROLY

Emlék C.-ről meg rólam

*s akkor egyszercsak hullni kezdett a hó s belepte
arcomat miközben a behavazott utcán mentünk s lassú
léptekkel tiportuk az utat valahonnan valahová már
akkor tudtam vagy talán csak megsúgta valaki hogy*

*érkezésünk olyan lesz mintha már menni készülnénk és
kabátjainkat le sem véve tétlenül állunk a szétszórt
bútorok között s egymással mit sem kezdvén bölcsen
hallgatunk az esetlen kábulat és némaság kérgébe*

*bújva is láttam a lehunyt szemhéjak mögött síró
szemeket s mindenfelé a falakon festékfoltok és a
sokaságban egyedül tévelyegtem szobáról szobára s
eltévedve fényben és homályban pontosan tudtam*

*jönnek mindjárt az ismétlődő hisztérikus rohamok
rámtörnek megint s ugyanaz a rángatózás mint akkor
mint régen vagy szavakat kántálok összefüggéstelenül
miközben kezemet mélyen a zsebembe gyűrve szaladgálok*

*fel-alá míg végül hanyattvágódom s a hevenyészett
rendben arcom a párnába fúrva meghúzódok a keskeny
ágy legszűkebb zugában sokáig forgolódom míg elal-
szom a széthányt ruhák rendről és tisztaságról álmodnak*